

Arrest

nr. 350 861 van 27 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 december 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 januari 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 26 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 3 mei 2023 een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker werd op 2 april 2024 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 3 mei 2028.

1.3. Verzoeker werd op 16 mei 2024 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een gevangenisstraf van 22 maanden en een ontzetting voor een periode van 5 jaar uit zijn rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek wegens zedenfeiten gepleegd op minderjarige kinderen.

1.4. De adviseur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verzond op 21 oktober 2024 een verzoek aan de commissaris-generaal om de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren.

1.5. De commissaris-generaal trof op 27 mei 2025 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze intrekkingbeslissing ging gepaard met een zogeheten niet-terugleidingsclausule waarin werd bepaald dat een verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 16 december 2025 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker werd hiervan op 17 december 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

naam : M.(...)

voornaam : K.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 26.01.2021 verzocht u om internationale bescherming en werd u ingeschreven in het wachtregister. U verklaarde hierbij dat u 3 maanden daarvoor in België aangekomen was.

Uit het dactyloscopisch onderzoek bleek dat uw vingerafdrukken eerder waren afgenomen in Bulgarije op 15.10.2020 en in Roemenië op 26.11.2020.

Op 22.02.2021 werd, in het kader van de Dublinverordening, een terugnameverzoek gericht aan zowel Bulgarije als Roemenië. Op 01.03.2021 accepteerden de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek. De Roemeense autoriteiten weigerden het terugnameverzoek op 04.03.2021. Zij verduidelijkten daarbij dat u op 28.11.2020 in Roemenië een verzoek om internationale bescherming had ingediend, waarna zij op 14.01.2021 zelf een terugnameverzoek naar Bulgarije stuurden. Dat verzoek werd op 20.01.2021 door Bulgarije aanvaard.

Uw advocaat liet op 16.04.2021 weten dat u zich uitdrukkelijk wenste te verzetten tegen een terugkeer naar Bulgarije. Op 30.08.2021 werd de Dublinprocedure in België afgesloten, aangezien de wettelijke overdrachtstermijn verstreken was. Op 20.10.2021 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek om internationale bescherming over aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Op 03.05.2023 werd u de hoedanigheid van vluchteling toegekend door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister. Sinds 11.04.2024 bent u in het bezit van een A-kaart.

Op 16.05.2024 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 22 maanden en werd u voor een periode van 5 jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1, van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan een handeling van seksuele aard te hebben gesteld op een persoon die daar niet in had toegestemd, al dan niet met behulp van een derde persoon die daar niet in had toegestemd, dan wel een handeling van seksuele aard te hebben laten stellen door een persoon die daar niet in had toegestemd, met de omstandigheid dat de niet-consensuele handelingen van seksuele aard werden gepleegd ten nadele van een minderjarige jonger dan zestien jaar, feiten gepleegd op onbepaalde data, tussen 27.07.2021 en 16.05.2022 ten nadele van A. Z. R.(...) (geboren op (...)) en ten minste op 31.07.2022 ten nadele van B. M.(...) (geboren op (...)).

Op 04.10.2024 werd u opgesloten in de gevangenis te Sint-Gillis uit hoofde van uw veroordeling d.d. 16.05.2024.

Op 21.10.2024 werd het CGVS verzocht uw vluchtelingenstatus in te trekken op grond van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Op 27.05.2025 werd uw vluchtelingenstatus steunend op artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingetrokken door het CGVS. Het Commissariaat-generaal was van oordeel dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is aldus niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd op u op 29.05.2025 betekend in de gevangenis te Sint-Gillis.

U ondergaat momenteel een gevangenisstraf van 22 maanden wegens zedenfeiten gepleegd op twee zeer jonge en kwetsbare kinderen: tussen 27.07.2021 en 16.05.2022 op een meisje dat bij het begin van de feiten 5 jaar oud was en later 6, en op 31.07.2022 op een jongen van slechts 3 jaar oud. Volgens uw huidige detentiefiche is uw strafeinde vastgesteld op 26.07.2026.

Op 16.05.2022 dienden de ouders van R.(...) een klacht in. Het gezin verbleef in een centrum van het Rode Kruis te (...). Hun 6-jarige dochter had hen verteld dat u haar lolly's gaf in ruil voor kusjes op haar wangen en mond, soms met de tong. U zou ook haar geslachtsdelen aan de voor- en achterkant hebben aangeraakt bovenop haar kleding. Op 18.07.2022 gaf R.(...), gehoord in aanwezigheid van een tolk, aan dat u haar geslachtsdelen onder haar kleding had aangeraakt en haar op de wangen en mond had gekust in ruil voor lolly's.

Op 03.08.2022 ontving de politie een e-mail van de directrice van het Rode Kruiscentrum te (...), waarin zij melding maakte van uw vreemde gedrag ten aanzien van een kleine jongen.

Op 08.08.2022 verklaarde een maatschappelijk werkster dat het haar opviel dat M.(...), 5 jaar oud, zich buiten het centrum in uw gezelschap bevond en dat hij was weggerend toe zij dichterbij kwam. Het kind was bang en gestrest en zweette. Hij was ontwijkend en weigerde vragen te beantwoorden. Toen M.(...) op 17.10.2022 werd gehoord, legde hij uit dat u hem veel snoep gaf en kusjes op zijn wangen, oren, nek en mond met uw tong en soms op zijn buik.

Deze feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de maatschappelijke normen en een gebrekkige gedragscontrole. Minderjarigen zijn fysisch en psychisch zwakker dan volwassenen. Zij hebben recht op een eigen seksuele ontwikkeling. U toonde geen respect voor de seksuele integriteit van uw slachtoffers. U stelde uw eigen seksuele verlangens voorop, zonder rekening te houden met de gevolgen van uw gedrag voor de jonge slachtoffers.

Toen u op 26.05.2023 werd gehoord, ontkende u de feiten, maar u herinnerde zich de kinderen wel.

De rechtbank oordeelde dat de verklaringen van twee zeer jonge kinderen, die elkaar niet kenden en hetzelfde verhaal schetsten, uw schuld bevestigden. Geen enkel element deed afbreuk aan de geloofwaardigheid of spontaniteit van hun uitspraken. Bovendien merkte de rechter op dat het opmerkelijk is dat u zich, meer dan een jaar na de feiten, de twee kinderen perfect herinnerde, terwijl u in de opvangcentra die u heeft bezocht ongetwijfeld veel andere kinderen bent tegengekomen.

Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Beide kinderen waren zeer jong en bijzonder kwetsbaar. Dergelijk gedrag schendt fundamentele sociale normen met betrekking tot de fysieke, psychische en morele integriteit van individuen en wordt door de samenleving volledig onaanvaardbaar geacht. Gelet op het doelbewuste karakter van de handelingen, het feit dat het om meerdere kinderen van verschillende leeftijden en geslachten ging, en uw ontkenningen, kan een risico op herhaling niet worden uitgesloten. Daarbij komt dat u de onschuld en afhankelijkheid van de kinderen bewust heeft uitgebuit en hen probeerde te manipuleren of te omkopen met snoep. Dit versterkt niet alleen de ernst van de feiten, maar toont ook een berekenend en manipulatief gedragspatroon dat uw maatschappelijke gevaarlijkheid vergroot. De gevolgen van deze feiten voor de slachtoffers zijn ingrijpend en kunnen langdurige psychische schade veroorzaken.

Uw administratief dossier bevat aanwijzingen dat u kampt(e) met een cocaïne- en heroïneverslaving. Uit de door u voorgelegde stukken blijkt dat u van 11.06.2024 tot 04.10.2024 begeleid werd door het "Lama-Centre médico social" te Molenbeek in het kader van "Project Lama". Uit het attest kan echter niet worden afgeleid welke aard, frequentie en intensiteit deze begeleiding had, noch in welke mate deze begeleiding daadwerkelijk heeft geleid tot een duurzame stabilisatie van uw verslavingsproblematiek. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat u inmiddels niet langer met een drugsverslavingsproblematiek kampt, noch dat deze problematiek duurzaam onder controle is. U verklaarde dat u sinds twee jaar wordt ondersteund door een familie die u vrijwillig begeleidt bij uw medische afspraken en dat u dankzij deze ondersteuning reeds één jaar nuchter zou zijn. In zoverre u stelt dat u voor uw opsluiting reeds 1 jaar nuchter was, kan enkel vastgesteld worden dat dit niet meer is dan een blote bewering. Op geen enkele wijze duidt u waaruit dit kan blijken. Gelet op het voorgaande kan het risico op herval in middelengebruik na uw invrijheidstelling niet worden uitgesloten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving. Het is van groot belang dat minderjarigen worden beschermd tegen seksuele handelingen met een volwassene. Het is immers algemeen bekend dat dergelijke handelingen ernstige gevolgen kunnen hebben voor de seksuele ontwikkeling dan wel voor de mentale gezondheid van minderjarigen.

U had in België bescherming gezocht en ook gekregen. Reden te meer om hier dan ook elke vorm van misdadig gedrag achterwege te laten. Van asielzoekers mag verwacht worden dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan, proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen.

Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 05.11.2025 werd u door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevangenis van Sint-Gillis op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen

van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U had een norse houding en verleende beperkt uw medewerking. De vragenlijst werd u voorgelegd en toegelicht. De termijn en bezorgmogelijkheden werden uitgelegd. U reageerde gefrustreerd en verklaarde geen enkele van de landstalen te beheersen. U werd uitgenodigd om hulp in te schakelen, van uw netwerk in of buiten de gevangenis. U maakte verschillende verwensingen naar België. U verklaarde hier nooit geholpen te zijn geweest. U werd gewezen op uw eigen verantwoordelijkheid, waarna u uw schouders ophaalde. U verklaarde dat uw familie in Afghanistan gedood werd. U zou ook medische problemen hebben, waarbij u wees naar uw buik. U werd uitgenodigd alle gewenste elementen aan te kaarten via de vragenlijst. U ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorrecht en nam een kopie mee.

Op 14.11.2025 werden volgende stukken overgemaakt: een (incomplete) Franstalige vragenlijst hoorrecht; belgeschiedenis vanuit de gevangenis; 2 attesten Centre Médical Jean Fontaine d.d. 10.06.2024 (recht op vergoeding zorgkosten van 10.06.2024 tot 09.06.2025 + werkonbekwaam van 10.06.2024 tot en met 09.06.2025); doktersattest d.d. 11.06.2024 (werkonbekwaam van 11.06.2024 tot 08.07.2024 wegens ziekte; doktersattest d.d. 14.08.2024; een attest van aanwezigheid bij LAMA-medisch sociaal centrum d.d. 11.06.2024; een huurcontract d.d. 30.05.2024 op uw naam en een huurcontract d.d. 01.05.2025 op naam van Y.(...) S.(...) M.(...) ((...) – (...)). Daar in het overgemaakte formulier hoorrecht een bladzijde ontbrak, werd u op 10.12.2025 opnieuw gesproken door de terugkeerbegeleider om de ontbrekende pagina in te vullen.

U verklaarde in de vragenlijsten dat uw taal Pashtou/Dari is; dat u Frans hebt leren lezen tijdens uw detentie; dat u sinds 2021 in België bent; dat u enkel in het bezit bent van uw Afghaanse Taskira; dat u in België een verblijfstitel en een paspoort verkreeg; dat u verschillende behandelingen volgt ten gevolge van uw legerdienst bij het Amerikaanse leger; dat u verslavingen hebt opgelopen, een posttraumatische stress stoornis en talrijke lichamelijke gevolgen; dat u een psychosociale behandeling volgt en dat uw huisarts u opvolgt; dat u een duurzame relatie heeft met S.(...) M.(...) Y.(...) en dat zij in Afghanistan verblijft; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u 6 kinderen heeft in Afghanistan (Kondoz); dat u in Molenbeek een nicht heeft, namelijk S.(...) M.(...); dat u mentaal en fysiek niet in staat bent om een opleiding te volgen; dat u een tijd op straat gezeten hebt en dat u bent opgepikt door mensen die u in contact hebben gebracht met uw neef; dat u een beetje verdwaald bent en u niet altijd logisch nadenkt; dat u 15 jaar heeft gediend in het Amerikaanse leger in Afghanistan; dat u al uw informatie doorgegeven heeft bij uw inschrijving in België; dat u in Duitsland verbleef voor u naar België kwam, maar dat u op dit moment niet in staat bent om documenten terug te vinden; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, namelijk dat uw leven in gevaar is omdat u in het leger hebt gediend; dat het de dag van uw executie zou zijn; dat u mentaal niet in staat bent om ver alleen te reizen; dat u niemand kent die u ergens anders dan in België zou kunnen helpen; dat u sinds kort de hulp heeft gekregen die u al lange tijd nodig had en die het Rode Kruis u niet kon bieden. Op de vraag of er nog gegevens zijn die voor u van belang zijn voor dit onderzoek maar die niet ter sprake kwamen, antwoordt u dat u zou willen dat in overweging wordt genomen dat het vonnis uitgevoerd wordt; dat u niets wist van dit vonnis omdat u op straat woonde en de brieven naar uw oude adres werden gestuurd; dat u sinds twee jaar begeleid wordt door een familie die u vrijwillig helpt bij uw medische afspraken, die u ondersteuning biedt en dat u dankzij hen al een jaar nuchter bent; dat u een tweede kans hoopt te krijgen en te bewijzen dat dit een vergissing was.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

U verklaarde geen duurzame relatie en/of kinderen te hebben in België.

U verwees in uw vragenlijst hoorrecht naar een nicht, S.(...) M.(...), die woonachtig zou zijn in Molenbeek. U verstreekte evenwel geen concrete gegevens over dit vermeende familielid. Naast het gegeven dat een verwantschapsband niet aangetoond werd, blijkt ook geen bijzondere afhankelijkheid tussen u en dit familielid. Een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM werd niet aangetoond, noch blijkt dit uit uw administratief dossier.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Op 26.01.2021 diende u, op 37-jarige leeftijd, een asielaanvraag in. U verklaarde daarbij dat u 3 maanden daarvoor in België aangekomen was. Op 03.05.2023 nam het CGVS een beslissing tot "Erkenning van de vluchtelingenstatus". Amper 2 jaar later, op 27.05.2025, werd uw vluchtelingenstatus alweer ingetrokken door het CGVS gezien het gevaar dat u vormt voor de Belgische samenleving.

U bent heden 42 jaar oud. Het loutere feit dat u meerdere jaren in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te

spreken. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door en in de relatief korte periode dat u in België verblijft, werd u strafrechtelijk veroordeeld voor bijzonder ernstige zedenfeiten op zeer jonge kinderen. U bent sinds 04.10.2024 onafgebroken gedetineerd. Volgens uw huidige detentiefiche is uw strafeinde vastgesteld op 26.07.2026. Integratie veronderstelt onder andere dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Franse taal te leren, is niet meer dan normaal aangezien u hier een leven wou uitbouwen en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

Van een economische binding met België is geen sprake. Volgens de Dolsis-applicatie was u nog nooit tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat u een attest van werkonbekwaamheid van het Centre Médical Jean Fontaine d.d. 10.06.2024 voorlegde, waarin de periode van 10.06.2024 tot en met 09.06.2025 wordt vermeld. Dit attest wordt in aanmerking genomen, maar laat onverlet dat u geen economische integratie in België heeft opgebouwd.

U haalde aan dat u voor uw opsluiting gedurende twee jaar vrijwillig begeleid werd door een familie die u ondersteunde en hielp bij de opvolging van uw medische afspraken, en dat u dankzij hen reeds een jaar nuchter zou zijn. U verschaft verder geen informatie over de aard, intensiteit of duurzaamheid van uw relatie met deze personen. Het loutere gegeven dat deze personen u bezoeken in de gevangenis volstaat niet om aan te tonen dat sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid die verder gaat dan de normale affectieve banden die tussen vrienden kunnen bestaan. Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. U bracht uw belgeschiedenis aan van in de gevangenis en daaruit blijkt dat u naar 2 gsm's nummers telefoneert. Telefonisch contact, evenals contact via andere moderne communicatiemiddelen, blijft evenwel mogelijk, ook indien u buiten België verblijft.

Gezien onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen verwijderingsmaatregel omvat, dient in de belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM geen onderzoek gevoerd te worden naar de bindingen met uw herkomstland.

Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u kan doen gelden.

U verklaarde dat u verschillende behandelingen ondergaat en u legde in dit verband volgende documenten voor: 2 attesten van het Centre Médical Jean Fontaine d.d. 10.06.2024 (recht op vergoeding zorgkosten van 10.06.2024 tot 09.06.2025 + werkonbekwaam van 10.06.2024 tot en met 09.06.2025); een doktersattest d.d. 11.06.2024 (werkonbekwaam van 11.06.2024 tot 08.07.2024 wegens ziekte) en een doktersattest d.d. 14.08.2024. Uit deze attesten kan echter geen gedetailleerde beoordeling worden afgeleid van uw medische toestand. Het is belangrijk te benadrukken dat, ook indien u geen recht meer heeft op verblijf in België, u te allen tijde recht blijft behouden op noodzakelijke medische verzorging, conform de jurisprudentie van het Grondwettelijk Hof en de bepalingen van het EVRM. Uit niks blijkt u geen toegang zou hebben tot noodzakelijke medische verzorging, inclusief psychiatrische zorg, indien dat nodig blijkt. Het feit dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd, heeft geen impact op uw toegang tot essentiële medische zorg.

U stelde dat u in het (Afghaanse) leger heeft gediend en dat uw leven in gevaar zou zijn, moest u terugkeren naar Afghanistan. Voor de volledigheid wordt benadrukt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het CGVS wees er in de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus op dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, u mag derhalve (momenteel) niet teruggeleid worden naar Afghanistan.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5, 6 en 8 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van artikel 21 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“En vertu de l'article 6 de la Directive 2008/115 (retour) :

« 1. Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5.

2. Les ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre et titulaires d'un titre de séjour valable ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour délivrés par un autre État membre sont tenus de se rendre immédiatement sur le territoire de cet autre État membre. En cas de non-respect de cette obligation par le ressortissant concerné d'un pays tiers ou lorsque le départ immédiat du ressortissant d'un pays tiers est requis pour des motifs relevant de l'ordre public ou de la sécurité nationale, le paragraphe 1 s'applique.

3. Les États membres peuvent s'abstenir de prendre une décision de retour à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire si le ressortissant concerné d'un pays tiers est repris par un autre État membre en vertu d'accords ou d'arrangements bilatéraux existant à la date d'entrée en vigueur de la présente directive. Dans ce cas, l'État membre qui a repris le ressortissant concerné d'un pays tiers applique le paragraphe 1.

4. À tout moment, les États membres peuvent décider d'accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour pour des motifs charitables, humanitaires ou autres à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. Dans ce cas, aucune décision de retour n'est prise. Si une décision de retour a déjà été prise, elle est annulée ou suspendue pour la durée de validité du titre de séjour ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour.

5. Si un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre fait l'objet d'une procédure en cours portant sur le renouvellement de son titre de séjour ou d'une autre autorisation lui conférant un droit de séjour, cet État membre examine s'il y a lieu de s'abstenir de prendre une décision de retour jusqu'à l'achèvement de la procédure en cours, sans préjudice du paragraphe 6 ».

Selon cette disposition, les États membres sont dans l'obligation d'opter pour une des décisions suivantes : 1° prendre une décision de retour à l'égard du ressortissant en séjour irrégulier ; 2° de laisser le ressortissant de pays tiers en séjour irrégulier se rendre sur le territoire d'un État membre dans lequel il dispose d'un droit de séjour ; 3° de s'abstenir de prendre une décision de retour si une autre procédure en vue de l'obtention d'un droit de séjour est en cours ; 4° accorder un titre de séjour.

Lorsque le ressortissant de pays tiers ne dispose pas d'autorisation de séjour dans un autre état membre, la directive n'autorise par l'Etat membre à ne pas lui délivrer de décision de retour.

Bien que le statut de réfugié fût retiré au requérant par une décision du 27 mai 2025, celui-ci conserve la qualité de réfugié. La décision de retrait confirme par ailleurs que le requérant ne peut être renvoyée en Afghanistan de manière directe ou indirecte, de sorte qu'une mesure d'éloignement serait incompatible avec les articles 48/3 et 48/4 de la LE.

Ainsi, mettre fin au droit de séjour du ressortissant d'un pays tiers, comme en l'espèce, sans lui délivrer de décision de retour, est contraire à l'article 6 de la Directive 2008/115.

Dans l'arrêt Achughbabian du 6 décembre 2011 (C-329/11), la CJUE a également rappelé :

« il découle tant du devoir de loyauté des États membres que des exigences d'efficacité rappelées notamment au quatrième considérant de la directive 2008/115 que l'obligation imposée par l'article 8 de cette directive aux États membres de procéder, dans les hypothèses énoncées au paragraphe 1 de cet article, à l'éloignement doit être remplie dans les meilleurs délais ».

S'il ne peut avoir lieu dans ces meilleurs délais ce qui est le cas en espèce lorsque le CGRA est d'avis que l'éloignement est contraire aux articles 48/3 et 48/4 de la LE, un droit de séjour ne peut être retiré.

Encore selon Le Manuel sur le Retour de la Commission européenne : « Les États membres sont obligés de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sauf dérogation expresse prévue dans le droit de l'Union (voir liste d'exceptions décrites ci-dessous). Les États membres ne sont pas autorisés à tolérer en pratique la présence de ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire sans soit entamer une procédure de retour, soit accorder un droit de séjour. Cette obligation faite aux États membres d'entamer une procédure de retour ou d'accorder un droit de séjour vise à réduire les « zones d'ombre », à empêcher l'exploitation des personnes en séjour irrégulier et à améliorer la sécurité juridique pour toutes les personnes concernées » ; « Tout ressortissant de pays tiers physiquement présent sur le territoire d'un État membre de l'UE est en séjour régulier ou irrégulier. Il n'y a pas de troisième option ».

L'article 21 de la loi du 15 décembre 1980, en ce qu'il prévoit la possibilité de retirer le droit de séjour à une personne sans toutefois l'accompagner d'une décision de retour car celle-ci serait contraire aux articles 48/3 et 48/4 de la même loi, viole les articles 6 et 8 de la directive 2008/115.

Avant dire droit, saisir la Cour de Justice de l'Union Européenne de la question suivante :

« L'article 6 de la directive 2008/115/CE doit-il être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une réglementation nationale qui permet de mettre fin au droit de séjour d'un ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire d'un État membre, sans adopter une décision de retour, alors que ce ressortissant ne relève d'aucune des exceptions prévues à l'article 6, paragraphes 2 à 5, de cette directive et qu'un éloignement est juridiquement impossible en raison, notamment, du principe de non-refoulement ? »

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een verklaring van mevrouw A.M. opgesteld op 19 mei 2025 (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG aangezien hij nalaat om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 21 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omwille van *“ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid”* omdat zijn gedrag *“een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*.

3.4. In zijn eerste middel verwijst verzoeker naar de artikelen 6 en 8 van de richtlijn 2008/115/EG, naar rechtspraak van het Hof van Justitie en naar de aanbeveling 2017/2338/EU van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk ‘terugkeerhandboek’ voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken (hierna: het Terugkeerhandboek) en stelt in wezen dat het Unierecht zicht ertegen verzet dat het verblijfsrecht van een derdelander wordt beëindigd zonder tevens over te gaan tot het treffen van en het uitvoeren van een terugkeermaatregel.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de schending van een richtlijn niet rechtsreeks kan worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen niet (volledig) of niet correct omgezet zouden zijn. De omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG resulteerde immers in de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet en ook de omzetting van artikel 8 van de richtlijn 2008/115/EG gebeurde in artikel 7 van de vreemdelingenwet. De Raad ziet echter niet in hoe deze bepalingen *in casu* van belang zijn. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing geen terugkeerverplichting bevat. De bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit en bevat geen verwijderingsmaatregel, noch een inreisverbod en valt bijgevolg buiten het toepassingsgebied van het ingeroepen Unierecht.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG enkel bepaalt dat *“Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen (...) de lidstaten een terugkeerbesluit uit(vaardigen) tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.”* Deze bepaling kan niet los worden gelezen van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, waarin wordt gesteld dat de lidstaten bij de toepassing van deze richtlijn het beginsel van non-refoulement dienen te eerbiedigen. De *“verplichting”* die verzoeker uit voormeld artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG meent te kunnen deduceren, is derhalve relatief en speelt maar in bepaalde omstandigheden en indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Gelet op het gegeven dat aan de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus (zie punt 1.5.) een niet-terugleidingsclausule werd toegevoegd, kan de gemachtigde van de minister niet langer voldoen aan de ‘verplichting’ om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

3.6. Verder merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing enkel de beëindiging van verzoekers verblijf impliceert, na de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Verzoekers betoog, dat uit de richtlijn 2008/115/EG zou voortvloeien dat zijn verblijf niet beëindigd mag worden zonder dat hem een terugkeerbesluit wordt afgeleverd, staat dan ook los van de bestreden beslissing zelf, die er enkel toe strekt het verblijf van verzoeker te beëindigen omdat hij wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker toont geenszins aan dat het uitblijven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet richtlijnconform is.

3.7. De Raad stelt verder vast dat in artikel 21 van de vreemdelingenwet evenmin gelezen kan worden dat verweerder verplicht zou zijn om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten af te leveren. In voormelde wetsbepaling is immers slechts voorzien dat verweerder om redenen van openbare orde of

nationale veiligheid “kan” overgaan tot het beëindigen van het verblijf en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze wetsbepaling kan derhalve niet worden gelezen dat op de verwerende partij enige verplichting zou rusten om een verwijderingsmaatregel te nemen.

3.8. Verzoeker verwijst ten slotte naar het arrest Achughbabian van het Hof Van Justitie (HvJ 6 december 2011, C-329/11) en naar passages uit het Terugkeerhandboek. Uit deze uittreksels blijkt niet dat de richtlijn 2008/115/EG zich verzet tegen een beslissing waarbij louter het verblijf wordt beëindigd, zonder dat er een terugkeerverplichting wordt opgelegd. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG slechts in de mogelijkheid, doch niet in de verplichting, voorziet dat de lidstaten een regeling voorzien waarbij in één en hetzelfde besluit het legaal verblijf van een derdelander wordt beëindigd en een terugkeerbesluit wordt opgelegd. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgeving, door te voorzien in de regeling waarbij er geen verplichting is om in de akte waarin wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht meteen ook een terugkeerbesluit te incorporeren, geen correcte omzetting inhoudt van de richtlijn 2008/115/EG. De richtlijn 2008/115/EG bevat voorts geen bepalingen waarbij wordt aangegeven in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden een op grond van het nationaal recht verleende verblijfsvergunning kan worden beëindigd. Nog los van het vraagstuk van de directe werking van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG, dient dan ook te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat de Raad bij machte is om het beroep te behandelen zonder dat het noodzakelijk is om de door verzoeker opgeworpen prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te richten. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie een rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*.” Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C- 210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

3.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 6 en 8 van de richtlijn 2008/115/EG, noch van artikel 21 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4, 19 en 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 14.6 en 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Bien que le statut de réfugié fût retiré au requérant par une décision du 27 mai 2025, celui-ci conserve la qualité de réfugié.

La décision de retrait confirme par ailleurs que le requérant ne peut être renvoyée en Afghanistan de manière directe ou indirecte, de sorte qu’une mesure d’éloignement serait incompatible avec les articles 48/3 et 48/4 de la LE.

La Cour de Justice a apporté dans l’arrêt M. et X., X. du 14 mai 2019 (C-391/16, C-77/17 en C-78/17) des précisions quant aux garanties dont les personnes exclues de la protection internationales, mais inéligibles, doivent pouvoir bénéficier.

Selon la CJUE :

« 99 Dans le cas où un État membre décide de révoquer le statut de réfugié ou de ne pas l’octroyer au titre de l’article 14, paragraphe 4 ou 5, de la directive 2011/95, les ressortissants de pays tiers ou les apatrides concernés se voient, certes, privés dudit statut et ne disposent donc pas, ou plus, de l’ensemble des droits et des avantages énoncés au chapitre VII de cette directive, ceux-ci étant associés à ce statut. Toutefois, ainsi que le prévoit explicitement l’article 14, paragraphe 6, de ladite directive, ces personnes jouissent, ou continuent de jouir, d’un certain nombre de droits prévus par la convention de Genève (voir, en ce sens, arrêt du 24 juin 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, point 71), ce qui, ainsi que l’a souligné M. l’avocat général au point 100 de ses conclusions, confirme qu’ils ont, ou continuent d’avoir, la qualité de réfugié, au sens, notamment, de l’article 1er, section A, de ladite convention, en dépit de cette révocation ou de ce refus.

100 Il en résulte que les dispositions de l'article 14, paragraphes 4 à 6, de la directive 2011/95 ne sauraient être interprétées en ce sens que la révocation du statut de réfugié ou le refus d'octroi de ce statut a pour effet de priver le ressortissant d'un pays tiers ou l'apatride concerné qui remplit les conditions matérielles de l'article 2, sous d), de cette directive, lu en combinaison avec les dispositions du chapitre III de celle-ci, de la qualité de réfugié, au sens de l'article 1er, section A, de la convention de Genève, et donc de l'exclure de la protection internationale que l'article 18 de la Charte impose de lui garantir dans le respect de ladite convention...

101 L'article 14, paragraphe 6, de la directive 2011/95 prévoit que les personnes auxquelles s'appliquent les paragraphes 4 et 5 de cet article 14 ont le droit de jouir des droits prévus « aux articles 3, 4, 16, 22, 31, 32 et 33 de la convention de Genève ou de droits analogues, pour autant qu'elles se trouvent dans l'État membre ».

(...)

107 Ainsi, l'article 14, paragraphe 6, de la directive 2011/95 doit, conformément à l'article 78, paragraphe 1, TFUE et à l'article 18 de la Charte, être interprété en ce sens que l'État membre qui fait usage des facultés prévues à l'article 14, paragraphes 4 et 5, de cette directive, doit accorder au réfugié relevant de l'une des hypothèses visées à ces dernières dispositions et se trouvant sur le territoire dudit État membre, à tout le moins, le bénéfice des droits consacrés par la convention de Genève auxquels cet article 14, paragraphe 6, fait expressément référence ainsi que des droits prévus par ladite convention dont la jouissance n'exige pas une résidence régulière, et ce sans préjudice des éventuelles réserves formulées par cet État membre au titre de l'article 42, paragraphe 1, de cette convention.

108 Au demeurant, au-delà des droits que les États membres sont tenus de garantir aux personnes concernées en application de l'article 14, paragraphe 6, de la directive 2011/95, il y a lieu de souligner que celle-ci ne saurait être interprétée en aucune manière en ce sens qu'elle aurait pour effet d'inciter ces États à se soustraire à leurs obligations internationales, telles qu'elles résultent de la convention de Genève, en limitant les droits que tirent ces personnes de cette convention.

109 En tout état de cause, il importe de préciser que, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général aux points 133 et 134 de ses conclusions, et comme le confirment les considérants 16 et 17 de la directive 2011/95, l'application de l'article 14, paragraphes 4 à 6, de cette directive est sans préjudice de l'obligation, pour l'État membre concerné, de respecter les dispositions pertinentes de la Charte, telles que celles figurant à son article 7, relatif au respect de la vie privée et familiale, à son article 15, relatif à la liberté professionnelle et au droit de travailler, à son article 34, relatif à la sécurité sociale et à l'aide sociale, ainsi qu'à son article 35, relatif à la protection de la santé.

110 Il ressort de l'ensemble des considérations qui précèdent que, tandis que, sous l'empire de la convention de Genève, les personnes relevant de l'une des hypothèses décrites à l'article 14, paragraphes 4 et 5, de la directive 2011/95 sont passibles, en vertu de l'article 33, paragraphe 2, de ladite convention, d'une mesure de refoulement ou d'expulsion vers leur pays d'origine, et ce quand bien même leur vie ou leur liberté y serait menacée, de telles personnes ne peuvent en revanche, en vertu de l'article 21, paragraphe 2, de cette directive, faire l'objet d'un refoulement si celui-ci leur faisait courir le risque que soient violés leurs droits fondamentaux consacrés à l'article 4 et à l'article 19, paragraphe 2, de la Charte. Ces personnes sont, certes, susceptibles de faire l'objet, dans l'État membre concerné, d'une décision de révocation du statut de réfugié, au sens de l'article 2, sous e), de la directive 2011/95, ou d'une décision de refus d'octroi de ce statut, mais l'adoption de telles décisions ne saurait affecter leur qualité de réfugié lorsqu'elles remplissent les conditions matérielles requises pour être considérées comme étant des réfugiés, au sens de l'article 2, sous d), de cette directive, lu en combinaison avec les dispositions du chapitre III de celle-ci, et, donc, de l'article 1er, section A, de la convention de Genève ».

Dans cet arrêt, la Cour rappelle donc la nécessité de garantir certains droits fondamentaux aux étrangers non-expulsables, même lorsque l'État membre dans lequel ils résident estime qu'ils constituent un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale. Or, en l'absence de délivrance d'un titre de séjour, ces droits sont largement théoriques.

Le retrait du statut de réfugié par le CGRA n'a pas fait perdre au requérant la qualité de réfugié, ce qui induit que son séjour ne peut lui être retiré, puisque cela lui fait perdre les droits qu'il conserve en cette qualité (articles 3, 4, 16, 22, 31, 32 de la Convention de Genève ; 15, 34 et 35 de la Charte ; 14.6 de la directive 2011/95)."

3.12. Verzoeker betoogt in zijn tweede middel vooreerst dat, hoewel zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken bij besluit van 27 mei 2025, hij zijn hoedanigheid van vluchteling behoudt. Hij wijst er bovendien op dat de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus bevestigt dat hij noch direct, noch indirect naar Afghanistan kan worden teruggestuurd, zodat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Vervolgens verwijst hij naar het arrest M. en X., X. van 14 mei 2019 (HvJ 14 mei 2019, M. t. Tchèque en X. et X. t. België, nr. C-391/16, C77/17 en C-78/17), waarin wordt verduidelijkt op welke waarborgen personen die van internationale bescherming zijn uitgesloten, maar niet kunnen worden uitgezet, aanspraak kunnen maken. Hij is van mening dat zijn verblijf niet kan worden beëindigd aangezien hij daardoor geen gebruik meer zal kunnen maken van zijn fundamentele rechten als

vluchteling. Hij stelt dat zonder verblijfstitel deze rechten louter theoretisch zouden kunnen worden uitgeoefend.

3.13. De Raad merkt vooreerst, samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen, op dat verzoeker zich met de kritiek in zijn tweede middel in hoofdzaak lijkt te richten tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 mei 2025 waarbij zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken. De thans bestreden beslissing betreft echter de beslissing van de gemachtigde van de minister van 16 december 2025 tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker stelde geen hoger beroep in bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus, waardoor deze beslissing zich definitief in het rechtsverkeer bevindt en verzoeker onderhavig beroep aldus niet kan aanwenden om alsnog kritiek te uiten op deze beslissing.

3.14. Verzoeker verduidelijkt bovendien op geen enkele wijze welke grondrechten hij ten gevolge van de thans bestreden beslissing niet langer zal kunnen genieten.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 4, 19 en 35 van het Handvest en/of van de artikelen 14.6 en 21 van de richtlijn 2011/95/EU.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.16. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 21, 23 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet zijn derde middel uiteen als volgt:

« Suivant l'article 21 de la LE : « Le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale ».

Cet article doit être lu conjointement avec l'article 23 de la LE : « § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques. Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues. § 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume. Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille ».

1) Raison grave d'ordre public

Pour apprécier la gravité de l'atteinte à l'ordre public, le défendeur se fonde sur le jugement du 16 mai 2024 rendu par le tribunal correctionnel de Liège, division Liège.

Il ressort de ce jugement que le tribunal commence par relever qu'il n'est pas nécessaire de requérir une peine plus sévère qu'une peine correctionnelle en raison de circonstances atténuantes, à savoir l'absence de condamnation criminelle antérieure.

Le jugement, s'il établit la culpabilité du requérant quant aux infractions qui lui sont reprochées, n'apporte en réalité que très peu d'éléments relatifs au comportement de Monsieur Kabir et au fait qu'il constituerait, de manière générale, par son comportement personnel, une menace pour l'ordre public. Il ressort par ailleurs de ses déclarations dans son « droit à être entendu » du 5 novembre 2025 qu'il n'a pas pu assister aux audiences en raison du fait qu'il se trouvait à la rue et qu'il n'avait donc pas connaissance des poursuites à son encontre.

Outre que l'on cherche en vain dans les prémisses de la décision ce qui permet d'aboutir à cette conclusion (ce n'est pas parce qu'une peine est justifiée qu'une fin de séjour l'est nécessairement, l'article 21 ne prévoyant qu'une faculté : « peut »), telle conclusion tient manifestement à des raisons de prévention générale qui ne peuvent être retenues, ainsi qu'énoncé par l'article 23 de la loi.

Erreur manifeste et violation des articles 21, 23 et 62 §2 de la loi.

2) Menace réelle, actuelle et suffisamment grave

Le jugement, s'il établit la culpabilité du requérant quant aux infractions qui lui sont reprochées, n'apporte en réalité que très peu d'éléments relatifs au comportement de Monsieur Kabir et au fait qu'il constituerait, de manière générale, par son comportement personnel, une menace pour l'ordre public.

Selon la décision, il ressortirait du dossier de Monsieur Kabir que celui-ci souffre d'une addiction à la cocaïne et à l'héroïne car il a été suivi au centre « Lama-centre médico-social » à Molenbeek. Toutefois, la décision relève elle-même que les documents fournis ne montrent pas à quelle fréquence Monsieur Kabir bénéficiait d'un accompagnement, et son état actuel. Cette motivation, qui indique précisément que peu d'informations sont disponibles concernant son addiction, ne peut suffire à établir que le requérant, en raison d'une potentielle addiction, constituerait une menace actuelle, réelle, et suffisamment grave. Au surplus, le

jugement du 16 mai 2024 ne relève pas que le requérant aurait commis les infractions sous l'influence de stupéfiants.

Il ressort de la lettre de soutien de Madame A.(...) M.(...) du 19 mai 2025 que celle-ci témoigne des efforts du requérant pour se reconstruire.

Contrairement à ce que la motivation de la décision laisse entendre, il n'appartient pas au requérant de prouver qu'il ne constitue pas une menace actuelle, réelle et suffisamment grave pour l'ordre public, mais bien à la partie défenderesse à établir qu'il en constitue une, quod non.

Erreur manifeste et violation des articles 21, 23 et 62 §2 de la loi.

3) Liens avec le pays de résidence ou l'absence de lien avec le pays d'origine

Bien que le statut de réfugié fût retiré au requérant par une décision du 27 mai 2025, celui-ci conserve la qualité de réfugié. La décision de retrait confirme par ailleurs que le requérant ne peut être renvoyé en Afghanistan de manière directe ou indirecte, de sorte qu'une mesure d'éloignement serait incompatible avec les articles 48/3 et 48/4 de la LE.

Ainsi, bien que la famille du requérant réside actuellement toujours en Afghanistan, et qu'elle n'est pas « morte » comme l'indique la décision attaquée, les liens avec ce pays ne sont pas pertinents puisque ce dernier ne peut y être renvoyé. »

3.17. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.18. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.19. Zoals in het kader van de bespreking van het eerste middel reeds uiteengezet, vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 21 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

In artikel 23, §1 van de vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf, genomen krachtens de artikelen 21 en 22 van dezelfde wet, “uitsluitend gebaseerd (is) op het persoonlijk gedrag van de betrokken en (...) niet op economische gronden (mag) berusten”. Voorts wordt gesteld dat “(h)et gedrag van de betrokkene (...) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd”. Daarnaast wordt in artikel 23, § 2 van de vreemdelingenwet gesteld dat “(...) bij het nemen van de beslissing rekening (wordt) gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk” en met “het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”.

3.20. In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omwille van “ernstige redenen van openbare orde” omdat zijn gedrag “een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”.

3.21. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S. 19 april 2017) wordt uiteengezet dat ‘openbare orde’ “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde

rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (Ibid., p. 20). Daarnaast wordt in de voorbereidende werken het volgende gesteld: “(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61)”.

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip ‘ernstigere redenen’ breder is dan het begrip ‘dwingende redenen’ (Ibid., p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ, zie ook HvJ 22 mei 2012, P.I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, nr. C-348/09, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.22. Uit het administratief blijkt dat verzoeker op 16 mei 2024 door de correctionele rechtbank te Luik bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 maanden en de ontzetting uit zijn rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor een periode van 5 jaar wegens zedenfeiten gepleegd op twee zeer jonge en kwetsbare minderjarige kinderen.

3.23. In een eerste onderdeel van zijn derde middel lijkt verzoeker de ernst van de door hem gepleegde feiten te betwisten. Hij verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Luik en stelt dat hieruit blijkt dat er in zijn geval verzachtende omstandigheden aanwezig waren waardoor de rechter kon volstaan met een correctionele straf, meer bepaald het ontbreken van eerdere strafrechtelijke veroordelingen. Verzoeker stelt tevens dat het vonnis slechts zeer weinig aanwijzingen bevat over het persoonlijk gedrag van verzoeker en waarom hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en concludeert dan ook dat de conclusie van de gemachtigde van de minister duidelijk is gebaseerd op redenen van algemene preventie die niet in aanmerking mogen worden genomen overeenkomstig artikel 23 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister in verband met de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en het gevaar voor de openbare orde dat van hem uitgaat uitdrukkelijk het volgende stelt:

“Het hoeft weinig betoog dat feiten als deze in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Beide kinderen waren zeer jong en bijzonder kwetsbaar. Dergelijk gedrag schendt fundamentele sociale normen met betrekking tot de fysieke, psychische en morele integriteit van individuen en wordt door de samenleving volledig onaanvaardbaar geacht. Gelet op het doelbewuste karakter van de handelingen, het feit dat het om meerdere kinderen van verschillende leeftijden en geslachten ging, en uw ontkenningen, kan een risico op herhaling niet worden uitgesloten. Daarbij komt dat u de onschuld en afhankelijkheid van de kinderen bewust heeft uitgebuit en hen probeerde te manipuleren of te omkopen met snoep. Dit versterkt niet alleen de ernst van de feiten, maar toont ook een berekenend en manipulatief gedragspatroon dat uw maatschappelijke gevaarlijkheid vergroot. De gevolgen van deze feiten voor de slachtoffers zijn ingrijpend en kunnen langdurige psychische schade veroorzaken.

Uw administratief dossier bevat aanwijzingen dat u kampt(e) met een cocaïne- en heroïneverslaving. Uit de door u voorgelegde stukken blijkt dat u van 11.06.2024 tot 04.10.2024 begeleid werd door het "Lama-Centre médico social" te Molenbeek in het kader van "Project Lama". Uit het attest kan echter niet worden afgeleid welke aard, frequentie en intensiteit deze begeleiding had, noch in welke mate deze begeleiding daadwerkelijk heeft geleid tot een duurzame stabilisatie van uw verslavingsproblematiek. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat u inmiddels niet langer met een drugsverslavingsproblematiek kampt, noch dat deze problematiek duurzaam onder controle is. U verklaarde dat u sinds twee jaar wordt ondersteund door een familie die u vrijwillig begeleidt bij uw medische afspraken en dat u dankzij deze ondersteuning reeds één jaar nuchter zou zijn. In zoverre u stelt dat u voor uw opsluiting reeds 1 jaar nuchter was, kan enkel vastgesteld worden dat dit niet meer is dan een blote bewering. Op geen enkele wijze duidt u waaruit dit kan blijken. Gelet op het voorgaande kan het risico op herval in middelengebruik na uw invrijheidstelling niet worden uitgesloten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving. Het is van groot belang dat minderjarigen worden beschermd tegen seksuele handelingen met een volwassene. Het is immers algemeen bekend dat dergelijke handelingen ernstige gevolgen kunnen hebben voor de seksuele ontwikkeling dan wel voor de mentale gezondheid van minderjarigen.

U had in België bescherming gezocht en ook gekregen. Reden te meer om hier dan ook elke vorm van misdadig gedrag achterwege te laten. Van asielzoekers mag verwacht worden dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan, proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

De gemachtigde van de minister verwijst aldus niet louter naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Luik, maar hij zet uitgebreid uiteen waarom verzoeker door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Door louter te benadrukken dat hij geen eerdere veroordelingen opliep en te poneren dat de gemachtigde van de minister zich baseerde op redenen van algemene preventie om zijn verblijf te beëindigen, toont verzoeker geenszins aan dat de gemachtigde van de minister op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Ook het feit dat verzoeker de zitting van de correctionele rechtbank niet heeft kunnen bijwonen omdat hij op straat leefde, doet op geen enkele manier afbreuk aan de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten.

3.24. Verzoeker uit vervolgens kritiek op de motivering in de bestreden beslissing omtrent zijn drugsverslaving. Hij stelt dat deze motivering, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat er weinig informatie beschikbaar is over zijn verslaving, niet volstaat om vast te stellen dat hij vanwege een mogelijke verslaving een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar zou vormen. Verzoeker toont met zijn betoog echter geenszins aan dat de gemachtigde van de minister op grond van de beschikbare informatie op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze concludeerde dat het risico op herval in middelengebruik na zijn invrijheidsstelling niet kan worden uitgesloten.

3.25. Verzoeker verwijst ook naar een brief van mevrouw A.M. van 19 mei 2025 (Verzoekschrift, bijlage 3) waarin deze laatste getuigt over de inspanningen die verzoeker levert om zijn leven weer op te bouwen. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij deze verklaring reeds eerder ter beoordeling overmaakte aan de gemachtigde van de minister, waardoor deze hiermee onmogelijk rekening kon houden. De Raad kan hier als annulatierechter evenmin acht op slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860).

3.26. In een laatste onderdeel van zijn derde middel verwijst verzoeker naar de overwegingen in de bestreden beslissing inzake zijn banden met Afghanistan en stelt dat deze niet relevant zijn aangezien hij, gelet op de niet-terugleidingsclausule bij de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus, niet kan worden teruggestuurd naar Afghanistan. Verzoeker slaagt er met dit betoog echter niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

3.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN